

En dag i mitt liv

Alarmet på mobilen börjar tjuta, och jag vaknar med ett ryck. Jag stänger snabbt av det gälla ljudet och ser på skärmen att det är torsdag. Jag kan inte längre komma ihåg vilken dag det är utan att kolla på mobilen, för alla dagar ser likadana ut. Jag vaknar, äter frukost, har lektioner via Skype, gör läxorna framför datorn, spelar datorspel och lägger mig för att sova igen. Lusten att stanna under det varma täcket är stor, men jag lyckas ta mig upp ur sängen och klä på mig. Sedan sätter jag på mig mina glasögon, som jag är nästan helt blind utan. Alla använder glasögon nuförtiden. Precis som alla andra arter förändras människor, säger dagens forskare, som hänvisar till Darwin. Alla barn och ungdomar gick till optikern och köpte glasögon ungefär samtidigt, inom loppet av en månad. Det var förresten precis efter att den nya skollagen hade införts, och alla skolor lagts ner. Enligt den nya skollagen ska all undervisning ske på distans via internet, eftersom det är mycket mer praktiskt och tidsvinnande än att alla lärare och elever ska ta sig till samma plats. På så sätt sparar vi tid och energi och minskar på avgaserna, säger de.

Jag hasar sömndrucken in i köket och äter frukost, för att sedan återvända till mitt rum. Där sätter jag på datorn och ser min lärares ansikte på Skype. Hon talar om för sina 200 elever som deltar i lektionen att dagens skoltimmar ska ägnas åt uppsatsskrivning. Hon ger oss instruktioner och sedan är det upp till oss själva att avgöra hur vi vill fördela arbetet under dagen. Uppsatsen ska handla om alla fördelar som finns med vårt moderna samhälle och den ska också innehålla en jämförelse av nutiden och det tidiga 2000-talet, då man ännu inte hade kommit särskilt långt i den tekniska utvecklingen. Jag har hört mina föräldrar prata om hur de hade det när de var barn, så det är ett lätt tema för mig, och jag tar tag i uppgiften direkt.

Några timmar senare är jag i princip klar, och tittar igenom det jag skrivit en sista gång. Jag läser det jag har skrivit om bilar som styr sig själva, om e-böcker som bläddrar vid rätt tillfälle och om mobiler som kan förmedla lukter. Jag har också berättat om det riskfyllda livet i början av 2000-talet, då allting behövde göras manuellt och människorna var tvungna att förflytta sig och resa i större utsträckning. Internet fanns visserligen, men världens befolkning hade inte ännu insett det opraktiska med att åka runt i världen istället för att utnyttja de förmåner som fås av datorer. Teknikens utveckling hade knappt börjat om man jämför med hur långt vi har kommit idag. Man skulle kunna tro att människorna på den tiden fortfarande

var apor. Fördelarna med den värld jag lever i är uppenbarligen riktigt många! Jag känner mig nöjd med min uppsats och skickar in den direkt. Sedan tar jag tag i mina andra läxor, som alla ska göras via datorn. Det är en religionsuppsats, franska glosor som finns på en hemsida och ett prov i samhällskunskap, där jag måste hitta informationen på internet. Jag har ändå färre läxor nu än för några år sedan, då vi fortfarande hade matte och idrott i skolan. Matte är onödigt nu när vi alltid har datorer som kan räkna ut allt omkring oss, och idrott är även det ett överflödigt ämne. När jag tänker efter har det inte getts någon riktig förklaring till varför idrott togs bort ur ämnesplanen, men det har antagligen att göra med att tiden inte räcker till. Motion ses helt enkelt inte som en viktig aktivitet, utan allt viktigt i våra liv har vi tillgång till via datorerna. Jag rycker på axlarna och fortsätter mekaniskt att skriva på min religionsuppsats.

Efter ett tag sneglar jag på datorns klocka, och upptäcker att det redan är kväll. Det är middagstid, men jag känner inga hungerkänslor alls. Det går inte åt så mycket energi när man bara sitter stilla framför en skärm. Men jag vet att jag är tvungen att få något i mig ändå, så jag går till köket och hämtar min mat för att äta den framför datorn. Jag har några vaga minnen från när jag var liten och hela familjen satt samlad runt middagsbordet och skrattade och umgicks. Det händer aldrig nu längre. Ingen ser någon vits med en gemensam middag nu när vi har mobiler, datorer och Ipads som lockar mer än umgänget med familjen och vännerna. Det sociala är inget vi behöver i våra liv säger de, utan det som för mänskligheten framåt är våra digitala uppfinningar.

Efter att jag ätit upp min mat klickar jag fram mitt nya datorspel som jag köpte på internet för några dagar sedan. Det är ett krigsspel som har fler funktioner än mina gamla spel. Jag har ägnat många timmar åt datorspel, så det går snabbt för mig att lära mig det här nya spelet, och snart är jag helt inne i spelvärlden. Jag blev faktiskt världsmästare i ett annat av mina datorspel. Det var inte särskilt svårt, med tanke på all tid jag har lagt ner på datorn. Det kändes kul att vara bäst i världen, och jag kunde skryta lite om det bland mina internetvänner, men snart var det inte lika coolt längre och jag glömdes bort igen. Jag blev lika osynlig som jag hade varit innan jag fick världsmästartiteln. Men det är så det fungerar, det är de som lyckas bäst som får uppmärksamheten, för att efter en liten stund av berömmelse återigen falla tillbaka in i de oansenligas fack. Jag sitter och spelar i några timmar. När jag börjar få huvudvärk bestämmer jag mig för att göra mig i ordning för sängen. Jag gör mig klar i badrummet och återvänder sedan till mitt eget rum. Genom dörren hör jag mamma som spolar på toaletten. Jag får en impuls att gå ut och säga god natt, men hindrar mig själv när jag

kommer på att jag inte har gjort det på flera år. Det betraktas bara som barnsligt. Nu är jag nästan vuxen och borde kunna klara mig utan att prata med mina föräldrar varje dag. Istället lägger jag mig i sängen och tar upp mobilen för att kolla om det har hänt något nytt på Facebook. Det enda jag ser är en massa nya spelförfrågningar. Inget privat meddelande, ingen som vill hitta på något. Inte för att jag hade förväntat mig något sådant, men jag känner ändå ett litet styng av besvikelse i bröstet.

Jag lägger bort mobilen och tankarna flyger iväg. Jag funderar över meningen med livet. Alla i min omgivning menar att meningen med livet är att utveckla ny teknik som för mänskligheten framåt. De tycker att det viktiga inte är hur vi mår, utan vad vi åstadkommer. Jag får återigen en minnesbild från min barndom. Minnesbilden är från en familjeutflykt vid havet, jag tror att jag var fem år gammal. Hela familjen sitter på klipporna och lyssnar till havets brus, och umgås med varandra. Jag kommer ihåg mammas och pappas famnar, kramarna och skratten. Minnet av den här händelsen från barndomen för även med sig en sinnesstämning, en känsla. Det är en känsla som jag inte har känt på väldigt, väldigt länge. Minnet av känslan är inte starkt och börjar sakta att sippra iväg, men jag lyckas komma på vad det är innan den är helt borta. Känslan jag minns är lycka. Jag hade nästan helt glömt bort den känslan, men den fanns visst kvar någonstans djupt inom mig. Sedan allt blev digitalt och vi slutade att lämna huset har jag knappt känt något annat än tomhet och likgiltighet. Alla dagar passerar som i en dimma, och jag har faktiskt inte sett någon mening med livet. Men den känslan jag kände nyss, den var härlig. Jag skulle kunna leva för den känslan.

Jag stannar plötsligt upp och slår undan tankarna. Jag vet inte vad det var jag tänkte på, vadå lycka? Jag har ju allt jag behöver i mitt liv. Jag har tillgång till allt via min egen dator, min mobil och min Ipad. Vem behöver något mer än så? Resten av världens människor är nöjda med all teknik vi har och klagar inte, så varför skulle jag gå emot strömmen och vara besvärlig? Jag tar ett djupt andetag och försöker att tänka på något annat. Men jag känner ändå en saknad av något, jag vet inte riktigt vad. Det är inte något jag kan sätta ord på, men kanske har det något att göra med närhet, beröring och sällskap? Trots att jag har gott om pengar och tillgång till allt jag behöver kan jag inte låta bli att undra. Hur skulle världen ha sett ut utan datorer?